

Zmarł Stanisław Fijałkowski

Był przedstawicielem awangardzistów skupionych wokół wykładowcy ówczesnej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych Władysława Strzemińskiego (z m.in. Lechem Kunką, Antonim Starczewskim i Stefanem Krygierem).

W tej uczelni studiował w latach 1946–1951. W latach 1947–1993 był pracownikiem PWSSP w Łodzi, w 1983 r. został profesorem tej uczelni. Wykładał też gościnnie za granicą: w Mons (1978, 1982), w Marburgu (1990), a w ciągu roku akademickiego 1989/1990 prowadził zajęcia na uniwersytecie w Gießen. Reprezentował Polskę na Biennale w São Paulo (1969) i Biennale w Wenecji (1972).

Na początku Stanisław Fijałkowski nawiązywał w twórczości do osiągnięć impresjonizmu i kubizmu, a pod koniec lat 50. zainteresował go abstrakcjonizm. Przekroczył go jednak, budując w swoich dziełach symboliczne sensory i poetycki nastrój. W jego obrazach pojawiają się figury geometryczne, rytmy, cyfry. Ważne jest w tej twórczości harmonizowanie emocji i intelektu, intuicji i świadomości, ekspresji indywidualnej i treści powszechnych.

Wypowiadał się w cyklach: „Wąwozy”, „Studia talmudyczne”, „Autostrady”. W latach 80. artysta zredukował obrazy do niemalże jednolitych powierzchni – stały się one kontemplacyjne. W późnym okresie twórczości posługiwał się głównie grafiką cyfrową.

Jego prace znajdują się m.in. w Galerii Tretiakowskiej w Moskwie, Museum of Modern Art w Nowym Jorku, Tate Gallery w Londynie i w Graphische Sammlung Albertina w Wiedniu. W roku 2003 z okazji 80. rocznicy urodzin artysty Muzeum Narodowe w Poznaniu, Muzeum Narodowe we Wrocławiu i Narodowa Galeria Sztuki „Zachęta” w Warszawie zorganizowały retrospektywną ekspozycję twórczości.

Fot. Martyna Nowosiad / Miejska Galeria Sztuki w Łodzi